

Lucie Galčanová, 41048
galcanov@fss.muni.cz

SOC416 Kvalitativní interview a biografické techniky

ROZHOVOR 2

Datum: 17. května 2005

Tazatelka: Lucie Galčanová

Komunikační partner: Pan Roman, 38 let

Délka nahrávky: 60:07 minut

Přepis rozhovoru

LG: Asi první, na co bych se chtěla zeptat je, jak jste se dostal tady, k prodeji Nového prostoru? Jak jste k tomu přišel?

Číšník: Prosím

LG: Děkuji

Pan Roman: K prodeji Nového prostoru v podstatě z nouze, protože když jsem byl čtyři měsíce nezaměstnaný a samozřejmě člověk nebude jako sedět doma a jenom se dívat jako do zdi, prostě aby byl nějaký přivýdělek, protože opravdu zaměstnání nebylo a není, zatím

LG: A prodáváte vlastně s Evou, nebo, nebo

Pan Roman: Ano

LG: prodáváte spolu

Pan Roman: No, protože se potřebujeme taky vystřídat, samozřejmě třeba si potřebuje taky odskočit nebo najít se a tak, tak jako se střídáme

LG: Hm, a je to napsané vlastně na Evu

Pan Roman: na oba dva, já mám taky svoje, svůj prodejní průkaz

LG: Aha

Pan Roman: vlastně na to musíš mít prodejní průkaz, má určené místo, kde prodává, nemůže si prostě odskočit někde jinde prodávat, nebo takhle, když tak po domluvě jako s vedením Nového prostoru, ale jinak ne.

LG: Takže máte napsané to místo spolu

Pan Roman: Ano.

LG: A co jste dělal před tím, než jste začal prodávat ten Nový prostor?

Pan Roman: Před tím jsem podnikal.

LG: A v jakém oboru? Co to bylo?

Pan Roman: Interiérové realizace, výstavištní stánky, broušení grafických nožů a

LG: A co se stalo, že to nevyšlo?

Pan Roman: Tak mě by to vyšlo, ale měl jsem společníka, který vedl druhou pokladnu a tím pádem se firma dostala do velkých problémů, a když jsem všechno zaplatil, co bylo potřeba, tak ... v podstatě vedl druhou pokladnu.

LG: Takže novou práci hledat potom, to už

Pan Roman: Ale ano, člověk když je zvyklý pracovat, tak si práci najde, ale v dnešní, v dnešní době ty podmínky se strašně změnily

LG: A v čem to je špatný, teď? ... Nebo v čem je problém, že, že, že to prostě

Pan Roman: Problém je v tom, že když, i když si člověk sežene práci, i když třeba je podřadná proti tomu, co dřív dělal nebo jako takhle, tak nikdy nemá jistotu, jestli dostane zapláceno, nebo ne. To se mě stalo mockrát. A vem si, když řekněme čtrnáct dní pracuješ, třeba příkladně i na stavbě, jo, jsem prostě dělal

všecko možný potom, no, jo?, a po čtrnácti dnech ti řekne, že teda ne, tak, no ale tak něco člověk jíst musí, že.

LG: A nějaká práce, třeba přes pracovní úřad? Nebo tady přes

Pan Roman: Přes pracovní úřad vůbec. Podívej se, na pracovním úřadě to trvá pět minut. Přijďte za tři měsíce.

LG: Za tři měsíce? I ze začátku, když jste tam chodil?

Pan Roman: Ze začátku ne, ze začátku ne, ze začátku bylo, ještě, ještě měli prostě ještě nějakou tu pracovní příležitost, že tedy člověka poslali někde, aby tedy se, jo ... teď už ... jenom, říkám, říkám, že to je pět minut vždycky. Další termín a nashledanou. Mě kolikrát aji lidé takhle, co jim prodáváme Novej prostor, většina lidí to tedy chápe, bere to, že prostě se snažíme přivydělat takovým způsobem, když třeba práce není, ale taky z toho ti přijde člověk a řekne, kdo chce práci, ten si vždycky najde, a to už, to už se mě stalo párkrát a člověka to jako tak trochu zamrzí, jo prostě že si lidi myslí, že opravdu ta práce je, jo a ... tak já si tak v duchu pomyslím, tak si běžte zeptat na ten pracovní úřad nebo, scháním samozřejmě, Eva taky, jenže v dnešní době pracovní úřad nepomůže. Jo, člověk si musí samozřejmě shánět práci sám, ale vždycky to není takový, aby opravdu měl tu důvěru, jo že teda to dostane zaplacený, jo. A teď si vem, že když pudeš někde, ať už je to brigáda, nebo prostě k soukromníkovi nebo tohle a zaplacené nedostaneš, no, na smlouvu tě málokdo vezme, aby teda, a přitom jako je to tak, když člověk nemá práci, tak přece jenom ten pracovní úřad je od toho, aby člověk mohl mít sociální a zdravotní pojištění. Když nic jiného, tak tady tohle.

LG: Zaplatí, hm

Pan Roman: Ale práci ti nedá! Sice je to pracovní úřad, ale práci ti nedá, málokomu (ironicky, úsměv). Bývalo deset tisíc nezaměstnaných, teďka už je jich přes čtrnáct tisíc v Brně jenom. To jako je ... Taji mám, taji mám přítele, to je soudní exekutor a my mu občas pohlídáme psa, víš, jako ostatním lidem, no, protože tady jsou, tady jsou za to velký pokuty, když přijde městská policie a je přivázaný pes před obchodem, a tak bývalo to tisíc, teď už je to patnáct set, takže lidi si radši dávají ty psy k nám, protok mě občas vidíš, že jim občas pohlídám toho psa, lidi jsou rádi

LG: jdou nakoupit a

Pan Roman: Že to nemusej zaplatit, protože oni kolikrát, že oni přijedou ...

LG: A když se vrátíme k tomu prodeji, ty lidi to podle tebe vnímají jak, podle tebe, prodejce

Pan Roman: V podstatě pozitivně, jo prostě. Většina lidí, tak těch sedmdesát procent lidí určitě si tem časopis ráda jako koupí, protože jako jsou tam zajímavý články, že to není nějaký obyčejný plátek, ale většina lidí si to kupuje kvůli tomu, že je ten časopis zajímavý a dokonce si ho sbírají jako doma, no mi jim říkáme takzvaní stáláci, no tedy stálí zákazníci, kteří teda přijdou, prostě, že víme bezpečně, že prostě každý den, nebo během týdne, že ty si prostě ty lidi, který známe, že si pro to chodí stabilně, tak že si to vezmou.

LG: Hm

Pan Roman: No a asi tak pět procent podle mě lidí to vnímá negativně, možná tři procenta, abych nepřeháněl, jo, jako že si myslí jako, že, běž do práce a že teda. Dokonce se nám jednou stalo, teď nevím, jestli ti to Eva říkala Většina lidí nás má jako tady ráda, jo, protože dobře ví, že pomůžem tady, pohlídáme, že kromě toho, že se teda prodává Novej prostor a tohle, ale jednou se nám stalo, že někdo volal jako na základnu Novýho prostoru, že žebráme. No tak samozřejmě je to nesmysl! No tak přijela městská policie, ale jinak to byli výborní chlapi, jo prostě ti jako, policisti, protože on říká, no já vim, já vás znám, vim, že prostě nic takovýho neděláte, jo, ale prostě nám to zavolal někdo, tak jsme museli, jako, tak nakonec zkontrolovali jenom, jo, že nás zná, si jezdí pro svačinu, jo prostě že s najde i takový člověk, co třeba Přitom, přitom já bych mu to přál, ať stojí celý den v zimě, v létě, v dešti, prostě na slunci, celý den a ještě nemá vydělaný na to, aby mohl zaplatit nájem a nakoupit si jídlo, a jo tady tohle, prostě základní potřeby, ano (pousmání). No, tak stane se i takhle.

LG: Takže bývají lidi i přímo nepříjemný, prostě, jako tak

Pan Roman: Hm, ale jen velice málo.

LG: A myslíš, že to lidi kupují teda pro to, že je zajímavý spíš ten časopis, nebo že, že třeba ví, za jakým účelem je to zřízený, že ještě má těm lidem pomáhat?

Pan Roman: Tak tři čtvrtiny, zhruba tři čtvrtě lidí, nebo řeknu, větší polovina, jo, já to беру podle toho, jak k nám chodí zákazníci, větší polovina lidí si bere ten časopis, protože je zajímavý, že je zajímavá, prostě co se tam píše, a jako o čem to je, no a taková ta menší polovina, protože ví, že ten časopis je prostě pro to, aby pomohl, protože je polovina pro prodejce, aby pomohl jako sociálně slabším a případně jo prostě takhle.

LG: Hm, a jak dlouho vlastně prodáváš?

Pan Roman: No, teď už to bude ... no teď už to bude rok a půl, co prodáváme.

LG: Rok a půl? Eva říkala, že rok, tak nějak

Pan Roman: No rok a půl, rok a nějaký čtyry měsíce zhruba

LG: Jo. A jaký to bylo poprvé, když si ten časopis

Pan Roman: No hrozný (smích)

LG: (smích)

Pan Roman: To bylo hrozný, protože než člověk, fakt, jako ono je to takový, zvlášť pro mě třeba, jo, prostě, já jsem si nikdy neřekl o korunu a teď jako stát s časopisem jako kamelot, jo, to by mě v životě nenapadlo, no ale tak snažím se pomoci Evě, hlavně. No, poprvé to bylo hrozný, než člověk jako, řekne ne že dobrý den nebo, ale Nový prostor, než to, ten první den to bylo hrozný. ... Poprvé je to vždycky nejtěžší. Přitom jako takhle to není, že by to byla nějaká složitá, složitá věc, ale jako když na to člověk opravdu není zvyklý, jo, když před tím deset let pracoval normálně jako klasickou práci, potom jsem podnikal pár let, jo, byl jsem takhle, no pro mě to bylo hrozný jako, poprvé.

LG: Ten pocit, prostě jít (mluvíme přes sebe)

Pan Roman: (smích) jako já jsem si připadal úplně, jak kdybych, já nevím, no, já nevím, jak bych to řekl, no, přeci jenom, stojíš tam s tím časopisem a teďka řekni jim to, no řekni jim to jsem si v duchu říkal, řekni jim to, no ... já jsem měl vždycky práci, pro mě to bylo ze začátku tohleto ze začátku to bylo hrozný.

LG: A jak dlouho jsi si na to třeba zvykal?

Pan Roman: No to je tak otázka dvou, tří dnů, protože potom jak člověk, tak řeknu, dostane zapláceno za ten první časopis, nebo za ten den jako prodá jako to, co zhruba potřebuje, tak to už, v podstatě je to taková rutina potom, jo, samozřejmě, když je člověk trochu komunikativní typ, že teda umí, mluví s lidma, tak to pro něho není problém, ale pro mě byl problém vůbec to jako začít.

LG: Začít, hm

Pan Roman: Jo, to byl pro mě problém. Pro Evu ne, té to šlo hned ... a taky je pravda, že od Evy jako od ženy víc lidí jako, si vezmou třeba

LG: Je to tak? Protože třeba těch prodejců je víc chlapů, že jo.

Pan Roman: No tak jako většinou, většinou. Jsou tam ženy, jako neříkám, ale jako míň, míň podstatně.

LG: Takže to hraje nějakou roli? Já jsem se jí na to posledně zapoměla zeptat, to mě docela zajímá, no ... čím to je, že prostě ty lidi na to tak reagují?

Pan Roman: Asi je to tím, že, asi je to tím, že žena jako taková, prostě, že ti lidi mají, prostě nemyslim jako větší soucit, ale že mají lepší vztah k tomu, když prodává žena, protože, ne, že by litovali, nebo něco takovýho, ale jo, větší vztah k tomu, když prodává žena.

LG: A tys ještě zmiňoval práci před tím, před tím podnikáním, to bylo co za práci? Jsi vlastně deset let

Pan Roman: To bylo ve Zbrojovce Brno.

LG: Ve Zbrojovce, tady v Brně?

Pan Roman: Hm

LG: A o tu jste přišel proč?

Pan Roman: (povzdech) Protože Zbrojovka se rozpadla. Zbrojovka se rozpadla. Tam jsem měl deset let práci, nic mě nescházelo, ale Zbrojovka se rozpadla, prostě šla do kolen, jak se říká.

LG: Takže podnik šel dolů, výpověď, a

Pan Roman: No já jsem šel potom pracovat k soukromníkovi, k jednomu, k dalšímu, tadyto bylo na smlouvu, a prostě takhle. Zbrojovka měla čtrnáct tisíc zaměstnanců, tak teď už je jich tam jenom pár zůstalo. A je to nejlepší podnik vlastně tady na Moravě a je po něm. To se nadalo nic dělat. To člověka neuživilo, prostě už, být tam. To už, tam se propouštělo a propouštělo, až vlastně teďka už je úplně zničená, tam už akorát zbraně a jenom pár lidí.

LG: Takže jste šel prostě k soukromníkovi do nějaké firmy pracovat

Pan Roman: Protože ten (mluvíme přes sebe)

LG: V oboru?

Pan Roman: V oboru, ve strojírenství.

LG: A pak jste se dal na to podnikání, na to jste došel jak? Jak jste se k tomu dostal?

Pan Roman: Tak mi to máme v rodině, bo otec je akademický malíř, má taky svou firmu velikánskou, no a tak ... v devadesátém šestém roce, vzhledem k talentu a vzdělání, který mám, tak jsem si založil firmu, začal jsem podnikat

LG: A jakou máte školu?

Pan Roman: Školu? Střední školu.

LG: Uměleckou, nějakou? Nebo

Pan Roman: Hm (pauza) To už se nevztahuje k Novému prostoru, tohle.

LG: Tak vztahuje, no, jak, jak chcete. Vztahuje, protože žejo, to je, každej se k tomu nějak dostal, k tomu Novému prostoru, je to pro ně určitý řešení nějaké situace a

Pan Roman: Tak pro někoho třeba to bylo z nouze ... pro nás proto, protože zatím opravdu tu práci nemám a ... žijeme v podnájmu, jsme pořád spolu, už to bude třetí rok. ... A všechno se musí platit v dnešní době, to se nedá nic dělat, no.

LG: A zvládáte to finančně? Tady s Novým prostorem, pomáhá to

Pan Roman: Pomáhá, no, samozřejmě záleží na tom, jako jak ten, jak ten prodej jde. Někdy, někdy třeba koncem měsíce už nám těch peněz jako nezbyvá, nebo skoro vůbec. Protože opravdu, když člověk zaplatí nájem a jídlo, no

LG: A jak to vyjde tak finančně, jenom zhruba, abych měla představu?

Pan Roman: Nevím, jak to myslíš, teďka?

LG: No jako myslím třeba, kolik máte nájem, kolik peněz třeba tím Novým prostorem se dá vydělat ... protože tam je vlastně, půlka je pro prodejce, půlka jde

Pan Roman: No, tam je to zařízeno tak, že v podstatě sice na tom časopisu je napsáno, že půlka je pro prodejce, stojí třicet korun, ale za dvacet korun si ho musíme koupit a stejně ta půlka nejde hned pro prodejce, ale tam je udělaný takovej systém pětikorun, to znamená, že každý prostě prodejce má týdenní limit, který když si řekne, tak musí ten počet časopisů prodat

LG: Prodat

Pan Roman: Příkladně, když si dám limit padesát čísel, nebo šedesát, a když ho, když ten limit nesplníme, za ten týden, tak už koncem měsíce, že vždycky jde pět korun z každého čísla, jo vlastně, dostane člověk až koncem měsíce. A jak ten limit nesplní, za ten týden, tak ten týden se mu smaže vlastně, takže těch pět korun z každého čísla nedostane. Takže to není polovina, kterou by člověk dostal hned, z těch vlastně třiceti korun dostaneš deset a těch pět korun je závislých, to je až koncem měsíce vždycky, nebo začátkem nového měsíce, a jakmile ten limit nesplníš, tak za ten týden nedostaneš ty pětikoruny na konci měsíce

LG: Jo, aha

Pan Roman: Jo, je to po týdnech, a je to po týdnech a jak ten limit nesplníš, tak ty pětikoruny nedostaneš, takže potom už nedostáváš polovinu, ale jenom deset korun z každého časopisu.

LG: Jo takhle. A ten limit si stanovíte sami, nebo to vám někdo řekne?

Pan Roman: Né, to si člověk může stanovit sám. To zase se kolik, podle toho prodejního místa, to zase není tak zvláštní prodejní místo, jako třeba ve městě, kde jsou lukrativnější, jo kde opravdu jsou schopni prodat třeba padesát časopisů za den.

LG: Až tolik?

Pan Roman: No. My třebas, my tady nejvíc co jsme prodali za den patnáct.

LG: Takže těch padesát za týden se dá tak zvládnout, tady?

Pan Roman: Tady dá se těch padesát zvládnout. Ale nejsme v centru.

LG: A kdo ty prodejní místa vybírá? Můžete si sami vybrat, kde budete, nebo

Pan Roman: Je to určený, je to určený, to určuje jako vedoucí Nového prostoru.

LG: Protože když někdo dostane místo, kde jich prodá těch padesát denně, čtyřicet a někdo, kde jich prodá padesát týdně

Pan Roman: no to místo opravdu určuje vedoucí.

LG: A podle čeho to určuje? Nebo to prostě určí a neřešíte to.

Pan Roman: Jako samozřejmě kdybysme, kdybysme chtěli jiné místo, jo kdyby prostě jsme chtěli jiné místo, kdyby opravdu vůbec třeba tady to nešlo, řekněme, no tak o to člověk požádá a to jiné místo by bylo, jo, ale tak zatím jsme tady.

LG: No tak tady je zas výhoda, že můžete s tím Albertem

Pan Roman: My jsme rádi, že jsme tady mimo město, ne že v centru, jo, protože tam se taky, jak se říká ochomejtá spousta všelijakejch, jo a teď Eva je, Eva je malá holka a tak já taky jako věčně nejsem, nejsem s ní jako na tom místě, tady tady mám klid, tady se nemusím jako o ni bát, když jako si odskočím jako někde, nebo když mám vyřizování ve městě, tak taji se nemusím bát, protože jsme domluvený tady s ochrankou z Albertu, Eva si tam jako může vběhnout, kdyby se náhodou, ale ve městě, jako pro ni by to bylo jako poměrně nebezpečný.

LG: Bylo by to nebezpečný?

Pan Roman: (přítakání) Protože víš kolik se tam pohybuje všelijakejch nebo, vod opilců až po já nevím co všecko a když vidí malou holku, jo jak prodává Novej prostor, tak si pomyslí, že samozřejmě má u sebe nějaký peníze, jako z toho bych byl trochu nervózní. Jako samotnou bych ju to neposlal dělat.

LG: Takže tady je to lepší.

Pan Roman: Tady je to lepší. O hodně, sice tady nevyděláme tolik, ale zase mám klid, protože opravdu toho vyřizování je spousta, všeho možnýho, víš, jak je to, jo prostě. Tady třeba jenom, příkladně, ten pracovní úřad nebo sociální, nebo si potřebuješ ledacos vyřídit ve všední dny ve městě, jo, pondělí, středa, tady nemusím mít strach že se jí tady něco stane.

LG: Takže tak, taky asi prodáváte spolu

Pan Roman: Taky jeden z důvodů jako proč jsme třeba tady.

LG: Protože kdyby se třeba (nesrozumitelné)

Pan Roman: Protože tam bych musel pořád být s ní. Jo, kdyby to prostě bylo místo v centru, příkladně na České, nebo kdekoli, no tak sice to máme dál od domu, ale jako mám klid. Protože já potřebuju často ledacos vyřídit a ... tam bych měl fakt obavy ji tam nechat samotnou. Protože nejsou všichni lidi dobří. ...

LG: A když se vrátím k těm financím ještě, já jsem se ptala, jak vyjdete, jste říkal, že že ke konci měsíce už je to špatný, ale dá se to zvládnout, prostě jako nájem zaplatit nakoupit základní věci?

Pan Roman: Dá se to zvládnout, nemáme nájem vysoký, protože bydlíme u přítele, jako, nájem takhle nemáme vysoký, na to, že bydlíme v centru, no ale mi mu svým způsobem zase vypomáháme jako s dalšíma, víš, co potřebuje jako, on už je to důchodce, už je to starší pán, jo a ten důchod mu taky nestačí, on když zaplatí prostě jako svůj nájem svoje jako, tak mu zbyde pár stovek, takže mi mu zase vypomáháme se vším ostatním. Jo, za to, že máme tedy nižší nájem, no tak prostě my se staráme o všechno, o jídlo, ať už on, nebo pes, jo

LG: Máte pejska

Pan Roman: Máme psa ... takže se to takhle jako vykompenzuje vždycky. Jo, protože jinak bysme tam jako platili pěkný nájem, to bysme nemohli, to bysme nezvládli s tím, co se vydělá jako u Novýho prostoru.

LG: Takže se o to podělíte jako vlastně s ním. Eva mluvila o dědečkovi? To je jako váš dědeček, nebo to je, jenom tak říkáte? (úsměv)

Pan Roman: no mi mu tak říkám, on nás bere jako rodinu, to je, no on nás bere jako rodinu.

LG: Aha, to je hezký. Takže v podstatě tím, že se o ty náklady podělíte, tak

Pan Roman: Jedině tak, protože řeknu ti třeba, nejlacinější ubytovna v ní sme, jeden čas jsme byli na ubytovně, ale jenom tak zhruba týden, a to máš, nejlacinější ubytovna, kde jsme teda mohli být spolu, jako jednu místnost, no tak společná koupelna a takový ty, takový ty věci, ale devadesát korun na jednoho na den. No, tak to máš sto osmdesát korun na den pro dva a teď to spočítej krát měsíc, no, to je pomalu šest tisíc a Eva nebere sociální podporu, protože nemá vyřizovaný doklady ještě, protože není z Brna, je z Liberce, to ti možná říkala, no, ta vlastně je jenom na pracovním úřadě ohledně sociálního a zdravotního pojištění,

nebere vůbec nic, takže my vlastně žijeme, v současné době žijeme z mé sociální podpory, která je strašně nízká, a z toho, co vyděláme na Novým prostoru. Z ničeho jiného.

LG: ... A jak dlouho vlastně máš tu sociální podporu? Já se teda omlouvám, já jsem tak jako přešla do tykáni

Pan Roman: Jasně jasně, však už jsme si (nesrozumitelné, přes sebe) Podporu, no zhruba ten rok a půl, nebo tak nějak, prostě ještě než jsme začali ještě tady s tím Novým prostorem.

LG: Takže vlastně se nepočítala od té práce před tím, ale (nesrozumitelné)

Pan Roman: Prodej Novýho prostoru, to se ti nevztahuje na Pracovní úřad a na nic, prostě to můžeš dělat volně, jako při, jako při všem, to vůbec se nevztahuje, jako třeba že by tě poslali pryč z pracáku jenom proto, že prodáváš Novej prostor, to se na to nevztahuje.

LG: A máš představu, jak dlouho bys to chtěl třeba ještě dělat? Bereš to jako práci, nebo se snažíš

Pan Roman: No já to neberu jako práci, já to beru jako znouzectnost, že teda aby jako člověk něco, aby vůbec měl nějaký příjem. ... Já bych to nejraději nedělal vůbec.

LG: Kdyby byla jiná práce.

Pan Roman: No jasně.

LG: A jaká by měla být, kdyby byla? Co by to tak mělo být?

Pan Roman: ... Tak já bych mohl dělat v podstatě cokoliv, ale nejraděj bych se vrátil zpátky k interierům, to byla věc, která mě bavila.

LG: A to byly návrhy, nebo výstavba?

Pan Roman: Realizace, všechno.

LG: Realizace

Pan Roman: Od návrhů až po realizaci, byty, domy, výstavištní stánky. (přes sebe) to mě bavilo, sice člověk od rána do večera se tím zabýval, kromě řekněme si vzal volno, sobota a někdy ani ne, no ale prostě bavilo mě to. Když tě něco baví tak ráda to děláš, ne? (úsměv) To už ti nezáleží na čase nebo na na energii nebo kolik tomu dáš. Když tě to baví ... no a samozřejmě penízky, že v dnešní době (úsměv).

LG: Ale zas je to těžký, z jinejch věcí, žes měl problémy, je to riziko zase.

Pan Roman: Tak to mě nikdy nevadilo, jako ... nebýt toho zklamání, řekněme tenkrát jako, tady s tím. Mě totiž dokonce za to zavřeli, ale neoprávněně teda, strávil jsem půl roku v brněnské vazbě, ohledně tady toho, co jsem ti říkal, no a od soudu, po tom půl roce u soudu, samozřejmě zproštění viny v plném rozsahu, ale půl roku života pryč. A já jsem nikdy ve vězení nebyl, víš, co to pro mě bylo?

LG: Jaký to bylo?

Pan Roman: Hrozný (smích)

LG: Dá se to popsat nějak? Nebo, pro mě je to úplně

Pan Roman: To je hrozný. Když člověk přijde, já když jsem poprvé přišel vlastně, tak normálně jsem samo, jako takhle samoděky, když jsem viděl ty malinký místnůstky, tak přestože dveře tak jsou tam normální, jako všude jinde, tak normálně jsem sklonil hlavu, protože jsem si připadal, jak kdybych vlezl někde do krytu, no, to byl děs, ježíšmarja ještě to bylo před Novým rokem, tak jsem tam strávil Vánoce, Novej rok, narozeniny, svátek.

LG: A to byla vlastně, žejo, před soudem vazba, takže byly tam třeba i další, jako, lidi, nebo to byly, jak to tam vypadalo,

Pan Roman: jo, nás tam bylo devět na tom

LG: Devět?

Pan Roman: No, místnost, jako v takové trojmístnosti pro deset lidí nás tam bylo devět.

LG: A dalo se to snést, nebo

Pan Roman: Tak snést, snést, no člověk to musí nějak zvládnout, no, vobčas tam člověk lidi potkal, no někteří jsou celkem normální, ale někteří, to je hrůza, vopravdu jak člověk nemá lokte, tak, tak se s ním nikdo nemazlí. Tak to pro mě byla zkušenost.

LG: To, to věřím. ... A jaký to bylo potom, když vlastně, když vlastně ten soud skončil a ... osvobození. V podstatě žejo, na půl roku je člověk úplně odříznutej od všech, i od možnosti najít si práci a tak. To muselo být dost těžký.

Pan Roman: No, to je pravda, protože vlastně člověk když od tam vyjde, vyjde a nemá de facto pokud nemá nějaké větší zázemí, tak, a má začít zase od nuly, tak ale musí to umět, musí chtít hlavně. No, ne že umět, ale musí chtít. Ten kdo nechce, tak se vykašle potom na všechno.

LG: A pomohl ti někdo, když jsi, když tě pustili?

Pan Roman: Ne, já jsem nechtěl pomoci.

LG: Nechtěl?

Pan Roman: Ne.

LG: Protože jsi říkal, že třeba otec má firmu a pracuje.

Pan Roman: Nechtěl jsem pomoci.

LG: Nechtěl. A pomohl, by ti, kdybys chtěl?

Pan Roman: Jo, tak tomu věřím, že jo, ale

LG: Protože Eva říkala, že rodiče už nemá naživu, žejo

Pan Roman: No ne ne, Evini rodiče už nežijou ... Mamince jsem to neřekl, protože jsem nechtěl, aby to prostě věděla ... pak jsem za to dostal nadaný, pak se to dozvěděla, tak jsem za to dostal nadaný, proč jsem jí to neřekl, já mám strašně hodnou maminku ... té jsem to neřekl. Nechtěl jsem aby se, aby během toho půl roku měla, prostě aby se trápila, jo, že prostě jsem tam někde.

LG: A třeba těďka, jak to vidí rodiče? Že třeba nemůžeš sehnat práci, nebo

Pan Roman: No tak maminka to chápe, no a s otcem je to těžký, to je opravdu zarytej perfekcionista, my jsme spolu pracovali pár let, ten to, ten to moc nebere, von žije v trošku jiným světě.

LG: Ten to moc, nechápe to

Pan Roman: Nenenene, už jenom to, že jsem byl zavřenej, aji když to nebyla, né prostě, no, zatím to prostě, jak se říká, nezkoušl. 28:01

LG: Ono je to asi těžký to vysvětlit, i když to byla jenom ...

Pan Roman: Málodky ti uvěří, i když máš příkladně rozsudek v ruce a těžko se to vysvětluje otcí, no říkám, on je takovej zvláštní typ. Těžko se mu to vysvětluje, že opravdu tys nic neudělal. Jednou jsem tam byl ...

LG: A třeba při hledání práce je to taky problém, nebo to neříkáš, nebo

Pan Roman: Co?

LG: no to žes byl ve vězení vlastně

Pan Roman: To je velký problém.

LG: Přesto žes vlastně nebyl odsouzený.

Pan Roman: To je velký problém. Protože stejně to v těch papírech máš, nebo takhle, příkladně, nemůžeš jít už k hlídací službě, no, kdybych chtěl, tak nemůžu.

LG: I přesto, že to byla jenom, jenom, to byla předběžná vazba? Předpokládám

Pan Roman: Ale nemůžeš, stejně nemůžeš. Už nemůžeš říct, že máš čistej trestní rejstřík, už to tam jednou máš, i když teda, prostě člověk byl půl roku ve vazbě.

LG: Takže ten zaměstnavatel prostě

Pan Roman: Spousta firem vyžaduje práce, které bych mohl dělat, nebo chtěl dělat, ale naprosto jako, že nikdy nebyl člověk zavřenej. To je velkej problém.

LG: My jsme se před tím bavili ještě o tom, že vlastně dost lidí vnímaj, že třeba si myslí, že prodejci Nového prostoru jsou jsou nevim třeba bezdomovci, nebo jak to vlastně je?

Pan Roman: Hodně lidí si to myslí ... že v podstatě co já vím, tak co jsem se zajímal o historii, protože historii mám rád, jako takhle, je to můj koníček, celoživotní, šermuju historickéj šerm a tak, ale hodně lidí si myslí, že v podstatě prodejci jsou bezdomovci ... ti ti kteří, kteří jsou rozumnější, kteří maj jako trošku víc přehled, tak ví, že to taky můžou být lidi, kteří jsou v sociální nouzi nebo v tísní nebo takhle, no ale, většina lidí opravdu si myslí, že teda bezdomovci. No ono taky tady je v Brně přes dvacet, teď ti neřeknu přesně, protože to se pořád mění, vždycky někdo přijde, někdo odejde, jo já nejsu vedoucí, abych to pořád hlídal, jo ale vím že přes dvacet prodejců, dvaadvacet jich bylo nedávno, pak přišli nějací noví, zas někdo odejde, jo, třeba když získá práci, tak samozřejmě už jako ne. No a někteří, někteří opravdu teda chodí, já nevím špinavě oblečení, jo, a nebo todlencto, jestli si myslí, že, že se člověk nad nima slituje kvůli tomu, no, naopak já jsem to založil úplně na něčem jiným, jo, prostě když jsme s Evou jsme s tím začali, říkám ne,

budem chodit tak oblečení, tak jak normálně chodíváme ne, tady v tom nejlepším, co jako máš, no a pak ti lidi to vzali daleko líp, jo jak, prostě jak kdybych jo tam stál, že bych naschvál v něčem otrhanym, todlencto, naopak.

LG: Tak oni to třeba ti lidi vidí, že vám to opravdu může pomoci, že, že to

Pan Roman: Většina lidí jako to bere tak jako že né teda bezdomovci, ale že lidi, kteří si snaží aspoň si vydělat, když jinou práci nemají, rozumíš, jo, že teda aspoň něco. ... To je většina, ale tak čtyřicet procent si myslí, že teda to je prostě, běžte do práce, a bezdomovci a ...

LG: Takže to berou třeba jako žebrání, nebo něco takového?

Pan Roman: Ne, to ne, ale jako že si, tady třeba, tady třeba, já nevím my se tady bavíme z lidma tady, podívej se my třeba rozdáváme dětem hračky, jo, to je náš koníček, jo nebo pohlídáme psy a takovíto, podle toho, jak zrovna prodáváme. Eva si tady povykládá s lidma, víš, prostě takhle s maminkama a se známejma a tohle, no tak je to takový trochu zpestření, jo, že to není jenom že stojíš a prodáváš. Zase pro Evu je tohlencto dobrý, já si s nima tolik nenavykládám a s některejma jó zase, jo, tak Eva je žena no tak zase potom s ženskýma, tak já zase jako s chlapama třeba, jo, je to takový zpestření, opravdu ono, podle mě je to dost těžký, já taky nevydržím tam stát celý den na jednom místě, no já vždycky musím někam odběhnout, jo, (úsměv) to se nedá, celý den

LG: Hm

Pan Roman: Těžký je to v zimě, tó, to je těžký, opravdu. ...

LG: Můžete jít třeba do toho Alberta, ale vlastně jenom

Pan Roman: Jo, tak díky manažerovi Alberta tak můžeme v tom mezivchodě když prostě se tam ohřát, jsme mohli tuhle zimu, protože další zimu jsme neprožili, no, tak to by se dalo, člověk si může dát tu kávu, je tam automat a tohlencto, čaj Eva si dá

LG: Takže říkáš, že zima byla těžká

Pan Roman: S tím prodejem.

LG: Jako málo lidí třeba kupovali, nebo, nebo

Pan Roman: To, ono to záleží taky někdy na počasí víš, protože jak prší, je třeba podzim, jo, jak prší, je špatný počasí, nebo v zimě když je špatný počasí, tak ty lidi jsou v podstatě tak jak to počasí. No, to se prodá polovina toho co normálně když je pěkně. Nebo taky většina lidí nepříjde, nebo jen ten, kdo musí, musí jít nakoupit, nebo tohlencto, takže vlastně polovina lidí pomalu nepříjde. ...

LG: A máte třeba hodně známých, takhle z Nového prostoru? Mezi těma prodejce, mezi lidma, co tam jsou?

Pan Roman: Máme, máme jako známí, ... který příkladně jsme znali už před tím, než jsme začali prodávat Nový prostor, jsem si napřed zjišťoval co to je, o čem to je, jak to je, jo todlencto, několik dobrých známých tam máme, deset, nebo necelých, no deset řekněme jako se kterejma víme, že se s nima dá normálně prostě mluvit nebo, že pomůžou nebo my pomůžem nebo takhle, prostě přátel, příklad. A ten zbytek, ty co neznám nebo neznáme, tak já jim moc nevěřím, protože kolikrát jsou to lidi, který opravdu nejsou, no když jsou v nouzi, tísní, tak jako slíbit, nesplní, víš

LG: Jako že jsou nespolehliví?

Pan Roman: Jo, nespolehliví. Jako přátelé myslím, jo ...

LG: A jinak mimo okruh, těch známých je hodně, nebo, nebo jak to je? S lidma, který opravdu bys mohl říct, že jsou přátelé

Pan Roman: Ale ano, jako takhle přátel máme hodně prostě, svých, co jsou mimo Prostor.

LG: Vlastně i co jsou

Pan Roman: Jako přátel máme hodně, nás všichni znají, jako že jsme, že jako nikomu neublížíme, spíš pomůžem.

LG: A u toho Nového prostoru, na to jsem se třeba Evy neptala, ale mívaj třeba lidi problémy s alkoholem s drogama a tady tohle? (nesrozumitelné)

Pan Roman: S drogama vůbec, to jako tam není nikdo.

LG: Hm.

Pan Roman: A s alkoholem, no tak problémy, jak se to vezme, no tak dají si, no, vím bezpečně jako že si dají no. V kodexu Novýho prostoru je, že jako nes, že během prodeje nesmíš, aspoň ne, když máš průkaz na sobě, ale takhle když tady sedíme, dali jsme si to pivo, tak to je něco jinýho, ale nesmíš s tím průkazem jako když máš na sobě ... drogy to už vůbec ne. ... Nevím o tom, že by tam byl někdo, kdo by užíval drogy, já jsem na to strašně háklive, jako nevím o tom, že by tam někdo užíval drogy. Takhle napít, to se najijou, tomu věřím, to už jsem aj viděl, myslim mimo jo, prodej.

LG: Protože ono by jim to asi dost zasahovalo do toho prodeje, žejo?

Pan Roman: Tak lidi to poznají, samozřejmě.

LG: Lidi to poznaj a ráno když jdou pro časopisy, tak vlastně

Pan Roman: Tak už si třeba nevezmou.

LG: A jak vlastně vypadá takovej den? Eva říkala, že vlastně jste tady od rána, jsme se bavily

Pan Roman: No řekněme, my jsme tady většinou, většinou, mezi osmou devátou jsme tady, no, máme to kus cesty, no když si deme pro časopisy, to fasování je většinou o osmi, o devíti, je to dva dny v týdnu trošku jinak, a tři dny, ale řekněme o tych osmi, devíti. A když máme časopisy, jako že nemusíme jít prostě, že ta základna, jak my tomu říkáme, je na Veveři, tam to my máme kousek na základnu, zase to máme daleko sem, no, tak většinou kolem té deváté jako jsme tady, no a dokud neprodáme to, co potřebujeme, tak tady jako musíme být, sobota, neděle, svátek nesvátek.

LG: Takže kdybys měl popsat jeden třeba úplně typickej den s tím prodejem, třeba od rána do večera, jak to probíhá?

Pan Roman: No tak (současně)

LG: Vlastně tys říkal

Pan Roman: Dám příklad, příkladně, že nemáme časopisy, dojedeme si na základnu, musíme si je koupit, se tam většinou nezdržujeme, tam je teda možnost tu půlhodinu jako dat si tam kávu, nebo jako prostě si tam posedět nebo todlencto nebo promluvit s ostatníma, ale my jenom si vezmem časopisy a jedem, protože to máme daleko ... Přijedeme sem, kafe si děláme doma, protože jako nemusíme tam, protože většina lidí si jako dělá kávu tam, viš nebo kdo si chce dát kávu, čaj nebo takhle něco, nebo se nasnídat nebo já nevím co. Přijedeme sem ... zapálíme si cigáro ... rozděláme časopisy a začne prodej. ... No a pak podle toho, střídáme se podle toho, jak já nebo Eva, protože žena potřebuje taky na záchod, potřebuje se v poledne najíst tak se vystřídáme, protože zaráz jít nemůžem, my to nemůžem jako odložit někde a jít oba dva, buďto spolu se najíst nebo todlento, tak to je teda na střídání až do té to by teda než je prodáno a pak musíme přemýšlet taky nad tím, že musíme někde něco koupit, aby nebylo draho, protože Albert třeba je drahý obchod, tak jezdíme do Billy nebo do Mainlu, to zase na cestě zpátky, to je další hodina, tak aby jsem byli taky včas večer doma, když je potřeba uvařit jako teplé jídlo, no, takže člověk pořád musí přemýšlet, on ten Nový prostor opravdu není výdělek, že by na tom člověk zbohatl, to ti pokryje akorát ty základní ...

LG: V kolik třeba dojedete domů?

Pan Roman: Tak snažíme se, snažíme se vždycky tak do těch pěti, příklad teda dám podle toho, jak to jde, do těch pěti, abysme měli tak nějak prodaný, protože říkám ti, musíme taky nakoupit něco k jídlu, donést, třeba taky něco udělat.

LG: Vlastně máte pořádný jídlo až večer, když si uvaříte.

Pan Roman: Až večer, no tak tady na studeno něco málo tady v poledne a tak. Pořádné jídlo až večer.

LG: A máte taky nějaký čas jako volnej, když vlastně prodáváte od rána do večera, víkendy?

Pan Roman: No abych pravdu řekl, už si ani nepamatuju, kdy jsme měli sobotu nebo neděli volnou dočista, viš, tak jako že bysme mohli zůstat úplně jako doma.

LG: A kdybyste měli, co byste dělali?

Pan Roman: (nerozumí)

LG: Kdybyste měli volnej den jako třeba, co byste

Pan Roman: Jako třeba volnej den?

LG: No

Pan Roman: Ale jo, tak stane se, jednou je to tak, že když беру sociální podporu příklad, tak aspoň ten jeden den v měsíci si aspoň uděláme volno, tak se jdem někde projít, prostě volno celý den pro sebe.

LG: Tys vlastně říkal, žeš šermoval, nebo šermuješ

Pan Roman: Nó

LG: Víš, prostě když si představíš, že bys měl jeden volnej den, že bys nemusel prodávat a nemusel ses o nic starat, tak jak bys ho prostě využil?

Pan Roman: Tak bych vzal Evu za ruku a někam bych ju pozval (úsměv oba) do restaurace, to už je jedno, jo, ale, na zmrzku, kamkoli, jsme zvyklí chodit do divadla, do kina, jo, na nějakou akci, na kdejakou, na koncert.

LG: A minule's říkal, že jste se seznámili vlastně přes hudbu, žeš někde hrál

Pan Roman: No jo no (smích)

LG: Pověš mi jak to bylo? (úsměv)

Pan Roman: Ale ne, to už nemá s Novým prostorem nic co dělat

LG: Ale je to zajímavý (oba úsměv)

Pan Roman: To už nemá s Novým prostorem nic co dělat.

LG: Bylo to v Liberci, nebo tady v Brně?

Pan Roman: Á, to bylo tam, v Rychnově nad Kněžnou ... pak jsme se pár let neviděli, pak jsme se zas potkali, já jsem měl mezi tím rodinu, pak jsem se rozvedl, protože nedalo se nic jinýho dělat, sem se rozvedl

LG: A děti máš nějaké?

Pan Roman: (nerozumí)

LG: Děti jestli máš?

Pan Roman: Mám, mám dva syny.

LG: A vídáte se?

Pan Roman: Málo, málo. Já jim nechci zasahovat do života, to je moje osobní věc, a nechci jim zasahovat do života.

LG: A jsou na tom, ještě studujou, nebo pracujou nebo maj

Pan Roman: Ještě studujou a studovat budou dlouho! (úsměv) Je ještě čeká střední škola, případně vysoká, jéžíš, to ještě mají před sebou.

LG: A chtěli byste mít třeba s Evou děti, vlastní?

Pan Roman: Chtěli.

LG: Chtěli. A plánujete to nějak, kdy třeba, nebo, nebo

Pan Roman: No tak, já to беру tak, dívej, otec začal podnikat ve čtyřiceti, do té doby byl profesorem na šušce, já jsem začal podnikat dřív, teď je mě třicet osm, tak mě zbývají ještě dva roky, uvidíme, no, to se, to se nedá plánovat.

LG: Nedá A Evě je kolik vlastně?

Pan Roman: Třicet šest, o dva toky mladší jak já. To se těžko plánuje, ne já to nemám rád, když to lidi plánujou, že to musí být, pak to většinou nevyjde

LG: Tak já nemyslím plánovat jako v roce dva tisíce šest budeme mít tři děti, ale prostě jako že, víš co (oba úsměv)

Pan Roman: Ale řekněme do těch dvou let.

LG: Jojojo

Pan Roman: Já mám ještě nějaké nevyřízené majetky víš jako, nejsem úplný chudák, ale ještě je to v jednání

LG: Takže očekáváš, že budeš mít lepší příjmy? Nebo

Pan Roman: Budu mít velmi lepší příjmy (smích)

LG: Teď nevím, co si pod tím mám představit (smích)

Pan Roman: Velmi lepší příjmy, jako to je slabé slovo.

LG: Jako čekáš restituci, nebo

Pan Roman: Tak, nečekám, ale pracuje se na tom, už několik let, ono to není hned, přece jenom ty úřady nejsou tak rychlé jak by měly být, obzvlášť co se týče restitucí, to se dycky natahne, no už se to táhne třetí rok, doufám, že už to dlouho trvat nebude

LG: To je ještě z podnikání, nebo jako od příbuzných, nebo, nebo

Pan Roman: No, rodinný majetek

LG: Jo, jasně ... takže

Pan Roman: Ale řeknu ti příklad třeba jak jsem měl to neoprávněné, to zavření, jo, tak na to je potřeba splnit, protože okamžitě jsem podal viš po propuštění, člověk jak vyjde vem, je bez prostředků, tak já jsem přišel a zjistil jsem že firma je rozebraná, všechno, všechno, viš, materiály, zařízení, nic prostě nebylo

LG: Jako exekuce nebo ten společník?

Pan Roman: Nene, ten společník. Prostě nic, prostě z toho, co všechno jsem jako měl, zařízení, no nic, tak jsem začal normálně pracovat, jako manuálně, protože jsem byl zvyklej, to a zabýval jsem se jako tady tímhle a mě třeba patří náhrada ušlého zisku za to, co jsem byl ve vazbě. Dobře, zařídil jsem jako s právníkem a na to je potřeba jedenáct kritérií, jestli ti to stát vůbec přizná a já jsem je všechny splnil, no takže já na to mám nárok, je to už jsem dostal z Prahy, že na to mám nárok, ale než mi to uplatní, oni na to zas maj rok, tak co chceš, prostě jo? Mě tam třeba lítá nějakých osmdesát tisíc nebo kolik, teď přesně nevím, jak to spočítali, ale tak jako oni na to mají rok, než ti to, jo, aji kdyby měli do posledního, já nevím, prosince, rok oni na to maj čas, než

LG: A kdy to má vypršel tahle lhůta? Ten rok, rok a půl? ... Protože nějakou dobu trvalo než to vlastně vypočítali

Pan Roman: No je to vlastně, do konce roku na to maj čas. Já je neuzenu nijak

LG: Oni mají lhůtu

Pan Roman: S tím opravdu nic neuděláš.

LG: Viš, já jsem se chtěla ještě zeptat, co by se třeba změnilo, úplně, v životě, když bys prostě přestal prodávat ten Nový prostor a získal práci, kterou bys prostě chtěl, s kterou bys byl spokojenej? Nebo jak tím, co bys dělal, tak jak

Pan Roman: To by se změnilo úplně všechno. Jo, ono je to dost náročný psychicky, ne takhle pro člověka, kterej je zvyklej podnikat, nebo pracovat, ale dost náročný dennodenně počítat takový hlouposti jako jestli máš na jídlo, kolik ti zůstane, jestli máš, abys měla na ty časopisy druhý den, viš, a to jsou takový houby položky celkem, ale dennodenně na to musíš myslet. Vstáváš s tím a usínáš s tím, že teda musíš pořádkem myslet, aby, aby ti to

LG: vyšlo

Pan Roman: vyšlo, jo jako houby, to není jako že by to byl podnik, nebo jako něco, ale dennodenně na to musíš myslet, to je prostě jenom o přežití a ne o, a změnilo by se řekněme práci, by se změnilo to, Eva by si klidně mohla prodávat dál, pro ni jako pro ženu, já bych nechtěl nikdy aby jako tam dělala uklízečku nebo něco takovýho, tady se dostane do kontaktu s lidma, jo jako pobaví se, má tady spoustu známých, není to prostě takhle extra dřina vyloženě nebo todlencto, no já potřebuju práci a tím pádem samozřejmě peníze, no já bych byl spokojenej tím, že teda dělám, co mě baví, nebo prostě to, anebo případně aspoň ty vydělaný peníze. No to by se změnilo hodně. Aji by jsem se viděli tak jako většina lidí odpoledne anebo večer, ale zase sobota neděla volno, nebo tak, jo, teďka to volno jako nemám, celý den su tady, a Eva taky vůbec. By se změnilo, způsob života by se změnil.

LG: Asi i s těma dětma by to bylo jednodušší, kdybyste chtěli mít.

Pan Roman: No, to je právě to, čekám na tu restituci. No, protože nemůže člověk přivést děti do nestabilní jako situa jako ... jako bydlet by kde měly, jako bydlet by měly kde, ale co dál? To nemůže přivést člověk na svět děti jenom tak, aby byly. ...

LG: A když se zeptám teďka úplně jinak, ale když by ty děti byly, jak byste se třeba snažili, aby, aby prostě jakou by třeba měly mít školu, nebo co by měly dělat aby

Pan Roman: Tak, napřed vychovat. Já už jsem vychoval dvě děti, nebo vychovával řekněme deset let jsem vychovával děti a tohlencto a řeknu ti v tehdejší době příklad byla jenom jedna školka, kde byla angličtina, jo ono už je to opravdu hodně let zpátky a samozřejmě starší syn šel do té školky, kde už měl tu angličtinu, ale todlencto, dal jsem je oba dva na karate na trénink, protože to taky dělám půl života a je to dobrá věc, no tak jsem na základce už měli karate, no jo, viš, prostě aby měli sport, kterej je zaujme a ne, protože já jsem se tehdy už, tehdy už jsem si říkal lepší když má, tak kluci, žejo, oba dva, když bude mět pořádný sport, tak ho nikdy nenapadne někde se podívat po nějaké, tehdy nějaká extáze neexistovala, jo ale prostě po nějaké

extázi, natož ňákou jehlu nebo něco takovýho. Jo, takže samozřejmě sem si už, stejně tak bych vychovával děti, jako naše.

LG: Já myslím třeba i s ohledem na to, aby, aby, jakou by si třeba měly najít práci potom, nebo jakou

Pan Roman: No, tak aby střední škola je pro ně základ, to v dnešní době musí mít každej, nebo je to důležitý, hodně důležitý, pokud by chtěli na vysokou školu, tak samozřejmě. A to taky něco stojí, však to víš. (smích) Vem si jenom učebnice. Natož pak nějakéj privát nebo já nevím co, podle toho, tak řekněme, když bydlí v Brně, tak ještě se to dá, ale ... žádný studium není zadarmo. Zvlášť teď, dřív to ještě šlo.

LG: Myslíš, že to dřív bylo lepší? Tak obecně

Pan Roman: Určitě za to nemusely děcka tolik platit.

LG: A když bys měl říct úplně jako, úplně obecně, jak se, jak je to prostě dneska, jak vidíš situaci jako v republice?

Pan Roman: Jak vidím situaci v republice?

LG: No, prostě jak se žije lidem tady u nás, jak to vypadá?

Pan Roman: Ono, to je těžká otázka

LG: Já vim

Pan Roman: Ono totiž, ono je to pěkný, když člověk si přečte nebo takhle nějak se dozví, že průměrněj plat v republice je nějakých patnáct nebo šestnáct tisíc, ale kolik takových lidí je? Patnáct nebo šestnáct tisíc má, jo patnáct nebo šestnáct tisíc průměrněj plat? Teď pracují lidé za šest nebo za osm tisíc, někteří aji jenom za čtyři, no a to už je deset let, co já jsem tady v té hloupé zbrojovce vydělával patnáct tisíc a tehdy prostě to byly peníze, no a co si teďka koupíš za ... poříd' si rodinu, když jeden vydělává šest tisíc a druhéj, já nevím, osm, příklad, když dám. Takže situaci vidím tak, je mizerná. Hlas lidu. (úsměv) Pracovní příležitosti nejsou, každej nemůže být poslanec, aby měl průměrněj plat šedesát tisíc.

LG: A jak by to mělo vypadat, aby to bylo lepší?

Pan Roman: (pauza) Hm, to by se nesměli ve vládě tolik hádat a spíš teda něco dělat. (pauza)

LG: Tak se vrátíme k Novýmu prostoru

Pan Roman: Radši (úsměv)

LG: Á, teď jsem zapoměla, co jsem se chtěla zeptat (úsměv)

Pan Roman: To nevádí, to je krásná nemoc. Neboli jak řekl pan Werich, neboli a každé ráno se dozvídáš něco nového.

LG: (smích oba) To je krásný, to si musím napsat.

Pan Roman: A tys myslím, když jsme se viděli, říkal, že znáš hodně lidí právě z Novýho prostoru a jak třeba oni to vidí, ten prodej a ... mě by zajímalo totiž, jestli je to pro ně jako východisko z nějaké špatné sociální situace, nějaký přechodný stav, který

Pan Roman: Některým z nich to stačí, jo prostě. Některým z nich to stačí. Jo, že teda nemusí jít jít, do práce, pracovat manuálně nebo hlavou, některým to stačí, páč většinou jsou to lidi, kteří jsou sami, jako že je jeden sám, ať je to muž nebo žena, tak jim to stačí, jo. Voni si tam žijou na té své ubytovně, zaplatí si tu ubytovnu, no, jim to stačí, některý lidi prostě. A tak zhruba polovina lidí prostě jsou, co jsou takhle, prodejci, tak se samozřejmě snaží sehnat něco jinýho, ti chtěou prostě od života víc, než jenom přežít. Ale v podstatě je to jako východisko z nouze, ale, říkám polovině lidí to stačí. Voni si prodají, vydělaj, nemaj žádný další jako nároky na život, jenom teda

LG: A tak zas žijou jenom ze dne na den a nemají ňáký jako, co by chtěli

Pan Roman: Nemají žádněj další cíl, jenom takový jako aby ... Většinou ten, kdo sežene práci, tak jako Novýho prostoru nechá. Jo, protože samozřejmě je to daleko lepší, jak stát v zimě v létě venku a nabízet Nový prostor, s tím, že teda stejně si na tom nevydělá víc, jak to, co to, jo, jeden den víc, druhéj den míň, a je to tak pořádk, jak na houpačce. My jsme tady zažili den, třeba Eva z toho byla na nervy, většinou, řekněme, jak jsem, říkal tady to prodejní místo není zase tak dobrý, jak jinde, ale řekněme kolem těch deseti časopisů se prodá vždycky, jo, podle toho, ale jednou jsme prodali jenom dva. A to máš šedesát korun. A teď si vem, kdyby sme byli na ubytovně, tak z toho nemůžem zaplatit ani ubytovnu, a to jsou nervy, jo, když teda opravdu, v podstatě bysme museli spat venku, jo.

LG: Stalo se vám to někdy?

Pan Roman: Ne, nestalo, ale říkám, ti kdybysme byli na ubytovně, která stojí sto osmdesát korun pro dva lidi, tak si můžeš někde ustlat venku. Žádný jídlo, že, žádný pití, nehledě na nějaký cigarety, to už je jedno, že, ale prostě neměli bysme kde spát. No a takhle žije hodně lidí z Nového prostoru, ze dne na den, vyloženě.

LG: A třeba ti, co by chtěli dělat něco jiného, myslíš, že jim to pomůže? Víš, jako to přechodné období prostě, kdy teda mají nějak příjem, ale jestli třeba

Pan Roman: Tak určitě

LG: Protože třeba u toho nemaj čaj jako hledat pořádně práci, žejo když člověk

Pan Roman: Ale tak ten čas se u toho dá najít.

LG: Dá se to?

Pan Roman: Jo, protože řekněme my třeba protože jsme dva, tak výhoda je, že vždycky když potřebuje jeden z nás něco zařizovat, tak kdybych holt třeba prodával sám, tak holt tomu musím obětovat ten výdělek, abych si mohl shánět někde

LG: Víš, že ten člověk hledá práci, ale zároveň mu utečou peníze, který potřebuje

Pan Roman: Ale tak zase na druhé straně dostaneš se do kontaktu s lidma hodně, jo prostě, jo prostě, při prodeji a zeptat se můžeš každého, jo, jesi třeba neví. Já se ptám každou chvilku. Víš, jestli neví třeba o něčem, ať je to cokoli, třeba brigáda, nebo já nevím nějaká pomoc, aji, víš prostě cokoli, jakékoli další příjmy.

LG: A řeknou lidi občas, že jo?

Pan Roman: Jo, jako musí se člověk opravdu ptát. To mě zas třeba nevádí, jo, zeptat se někoho, jo, já jsem komunikativní typ jo prostě, Eva taky, tak jako to nevádí, to se zeptat se můžeš každého a ti lidi protože nás znají a ví, že nejsme žádní, prostě tohle, tak kolikrát řeknou sami, jestli bysme nechtěli tuhle práci, nebo tuhle, pomoci, nebo tohle. Zase člověk musí za tím jít, prostě zeptat se na to i když je to takový nepodložený jako, tak, to nemůžeš vzít

LG: A tak když nabízí třeba, žejo, takový nějaký krátký věci, jsi říkal výpomoc, žejo, ale nějakou stálou práci, když by člověk chtěl najít, víš, jako na smlouvu prostě, normálně na dyl

Pan Roman: No tak to zas musí člověk do města nebo takhle, to tady lidi tak, málo kdy.

LG: Kde to zkoušíte třeba, jako přes inzeráty, nebo

Pan Roman: Všude (smích) všude možně, opravdu. Počítač nemáme teda nic, přes internet, ale všude možně, kde k čemukoli přijdem.

LG: A nejde to

Pan Roman: A zatím ne. ... ono to bylo taky hodně dáno tím, že byl podzim, zima to se dá těžko něco sehnat, to je takový ... teďka přece jenom sezona se rozjíždí, tak uvidíme, no.